

Bitmeyen Alarm Çilesi

— eşahin · 26 Ocak 2016

Hep aynı şekilde başlayıp, aynı şekilde sonlanan, birbirinin benzeri günlerle tıka basa dolu yirmi koca yıl geçmişti. Başlarda büyük kavga meselesi olan ufak tefek sorunlar çoktan sorun olmaktan çıkmış; kimine alışılmış, kimine de kendince çözümler bulunmuştu. Aynı çatı altında yaşayan iki farklı insan değillerdi artık. Önceleri huyları; uzunca bir süre sonra da mimikleri ve yüz hatları birbirine benzemeye başlamıştı.

Kadın kendisi de horlamaya başladığından beridir kulaklarına pamuk tıkama gereği duymuyor, adam ise uzun kollu bir şeyler giymeksizin uyuyamıyordu. Artık ikisi de sabahları çaydan ziyade kahve içiyor, akşam yatmadan önce çıkardığı çorabı yatak odasının bir köşesine fırlatıyor ve de tuvalette yarım saatten fazla vakit geçiriyordu. Evin her bir tarafına saçılan kıllarla birlikte saçlar da beyazdı artık. Bir de evlerine hırsız girdiği o günden beridir adam da yıllardır kadının yapmış olduğu gibi yastığının altında bir bıçak bulunduruyordu. Ve birbirinden manasız daha bir yığın şey.

Yine de bunca yılın ardından kadın, adamın her sabah defalarca kez erteleyip durduğu alarm sesine bir türlü alışamamıştı. Sırf bu nedenden ötürü ettikleri kavgaların sayısı ve şiddeti ölçülebilir boyutta değildi ancak adam bir türlü bu huyundan vazgeçmiyor, belki de geçemiyordu.

Ve malum sabah geldi çattı. Kadın o gece geç saatlere kadar uyuyamamış, başındaki ağrıyı geçirmek için aldığı ilaçlar ile evde sersem sersem dolanırken mutfak dolabında bulduğu ve uykusunu getirmesi ümidiyle koca bir yudum içtiği öksürük şurubunun da etkisiyle saat 4-5 civarı sızıp kalmıştı. Her sabah olduğu gibi o sabah da adamın kurduğu alarm saat 6'da çalmaya başladı. Kadının yarı uykulu halde dürtüklemeleri sonucu adamda hafif bir kıpırdanma oldu ancak alarmın susması ile birlikte ikisi de uykusuna kaldığı yerden devam etti. 10 dakika sonra tekrar çalan alarm sesi nedeniyle kadın bu kez yerinden sıçradı ve yine uyku sersemi, adamı sarsmaya başladı. Adam ise kolunu güç bela yana doğru kaldırıp telefonun üzerine bıraktı. Bir iki yokladıktan sonra telefonu havaya doğru kaldırdığını kadın o an, belki de aldığı ilaçların etkisiyle fark etmedi çünkü hemencecik uykuya yenik düşmüştü. Alarm bu kez 6:30'a kuruldu.

Kadın rüya görmeye başlamıştı. Loş bir koridorda dizlerine kadar uzanan bir sis kümesinin içerisinde yürüyordu. Koridorun duvarları beyazdan griye, griden de laciverte dönmeye başladığında tavanın yerini alaca gökyüzü, koridorun ucunda göze çarpan lambanın yerini de bulutların arasından sızmaya çalışan ay ışığı aldı. Artık küllerle kaplı bir ormanın içerisinde ilerliyordu. Uzunca bir süre sonra ayağındaki postallar öyle ağırlaştı, öyle ağırlaştı ki yosun kaplı koca bir kayanın yanına vardığında olduğu yerde çakılıp kaldı. Ne kadar çabalarsa çabalasın bir türlü yerinden kıpırdamıyordu. Etraf daha bir karanlık olmuştu sanki. Her defasında olduğu gibi rüya görüyor olduğunun farkına vardı. Yine de karanlığın onu içine alıp da yok edeceği, bir daha asla nefes alamayacağı endişesinden kurtulamıyor, avazı çıktığı kadar bağırma çalışıyordu. Kendinin bile duymadığı sesini, kimseye duyuramayacağını anladığında bu çabasından vazgeçti. O anda tuhaf bir cisim havada süzülerek ona doğru yaklaşmaya başladı. Simsiyah, vicık vicık görünen bu şey kanat benzeri uzuvlarını açarak birden üzerine çullandı. Kollarını hareket

ettirmeyi başaran kadın, sırt çantasının yanında bulunan bıçağı aldı ve yaratığın gövdesine sapladı. Tanıdık bir sesin feryadı ile gözlerini açtığı anda kocasının acılı yüz ifadesi ile karşılaştı. Adamcağızın kafası, göğsü üzerine düştüğünde geçmişten gelen bir kokunun, yıllar yıllar önce evlendikleri yıl kullanmakta olduğu parfümün kokusunun, kan kokusu ile karışmış halini duyumsamıştı. Adamın saçları çenesini gıdıklıyor, koku midesini bulandırıyor ancak bir türlü ağlayamıyordu. Gözlerini aşağı devirdiğinde adamın saçlarının ne kadar da koyu olduğunu gördü. Evlendikleri gün olduğu gibi simsiyah. O an; hala uyumaya devam ettiğini anladığı an; masanın üzerindeki kurmalık saatin var gücüyle çalmaya başladığı an yataktan sıçrayarak kalktı.

Hava henüz aydınlanmamıştı. Telefonun alarmı çalıyor; adam ise koca cüssesi, kırış buruş suratı, yarı dökük saçları ve beyazlamış kirli sakalı ile her zaman olduğu gibi uyumaya devam ediyordu.

Kadın yataktan doğruldu. Derin bir of ve ya sabır çekti, yastığının altında duran bıçağı aldı ve bir daha çıkarmamak üzere komodinin çekmecesinde duran kılıfına soktu.

Yine bir gün daha, öncekilerle benzer şekilde başlıyordu.